

KOFFER

Een grote grijze koffer met wieltjes gaat de achterbak van de auto in. Stoer staat hij daar, 1.93 meter lang, donkerblonde krullen. Voor het eerst zelf op vakantie, met vrienden, naar Spanje. Nee, vooral geen kus, er zijn anderen bij. Ik zwaai hem uit en denk: los laten, het valt niet mee. En ik zie hem weer met zijn eerste eigen tasje.

Een piepklein blauw Bob-de-Bouwer-“kunnen wij het maken?”-rugzakje op een grijs-oranje jack, een blauwe broek, maatje 27 schoenen, zo loopt hij naar de auto. In het rugzakje zitten een pakje Appelsientje en een ligakoekje, voor in de pauze. Ik til hem op, geef hem een kus en hij omhelst me vrolijk. De Zwitsalzeep ruikt lekker op zijn huid, die nog bruin is van de vakantie. Ik krijg een kus terug en dan rent hij naar de auto, op weg naar de peuterspeelzaal. Hij heeft er zin in, maar vindt het ook spannend, deze nieuwe stap. Later horen we dat hij die eerste dag vooral de kat uit de boom keek. Al gauw kende hij de routines en deed volop mee. Voor het eerst wisten we niet meer per uur wat hij deed, met wie hij speelde, wat er allemaal gebeurde in zijn leventje.

Het volgende rugzakje was ietsje groter. Weer hardblauw, nu met geel, en daarin zaten fruit, een koekje en nog steeds een pakje Appelsientje. Die eerste dag op de basisschool gaf de nieuwe juf een uitgebreid verslag. Ook hier had hij het eerst aangekeken, pas later ging hij meedoen. Hij was broodmager in die tijd, en ze vroegen af en toe of hij wel goed at. Jazeker, maar het bleef een magere jongen. De tas was groter, zijn wereld ook. In het dorp groette hij mensen die wij helemaal niet kenden: de vader van Willem, de moeder van Sophie, de overblijfjuf, de oma van Sidney, hij kreeg een eigen wereld.

De Eastpack-rugzak was de volgende stap. Donkerblauw, en heel wat maten groter. Kilo's boeken moesten erin, voor de middelbare school. Dit was hét merk, met iets anders kon je niet aankomen. Al gauw had hij er een grote smiley op getekend, zijn merkteken in die tijd.

De rugzak was zwaar, maar móest op de rug. Zeker niet op de bagagedrager, en elke andere oplossing werd afgewezen, want “niet cool”. In de tas zat steeds meer eten en drinken: flesjes water, appels, en veel boterhammen. Het lijf groeide hard, de voeten waren intussen maat 43, de favoriete kleding polo's. Zijn actieradius werd steeds groter, hij had ook vrienden buiten het dorp. Vrienden die wij deels alleen bij naam kenden: Willem, Luuk, Tim, Cas, Martijn, Willemijn, Eva.

En nu dus die grote koffer. Ik weet: de volgende stap zijn de verhuisdozen, dan gaat hij de grote wereld in, los van zijn ouders. Hij heeft genoeg bagage.